

“मीठे बच्चे- देही-अभिमानी बनेर बाबालाई याद गर्यो भने यादको शक्ति जम्मा हुन्छ, यादको शक्तिबाट तिमीले सारा विश्वको राज्य लिन सक्छौ।”

प्रश्न:- कुनचाहिँ कुरा तिमी बच्चाहरूको संकल्प-सपनामा पनि थिएन, जो यथार्थमा भएको छ?

उत्तर:- तिम्रो संकल्प-सपनामा पनि थिएन- हामी भगवानबाट राजयोग सिकेर विश्वको मालिक बन्छौं। राजाईको लागि पढाइ पढ्छौं। अहिले तिमीलाई अथाह खुशी छ किनकि सर्वशक्तिमान् बाबाबाट बल लिएर हामी सत्ययुगी स्वराज्य अधिकारी बन्छौं।

ओम् शान्ति। यहाँ बच्चीहरू बस्छन् अभ्यासको लागि। वास्तवमा यहाँ (संदलीमा) उनीहरू बस्नु पर्छ जो देही-अभिमानी बनेर बाबाको यादमा बस्छन्। यदि यादमा बस्दैनन् भने उनीहरू टिचर कहलाउन सक्दैनन्। यादमा शक्ति हुन्छ, ज्ञानमा शक्ति हुँदैन। यसलाई भनिन्छ नै यादको बल। योगबल संन्यासीहरूको शब्द हो। बाबाले कठिन अक्षर प्रयोग गर्नुहुन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू! अब बाबालाई याद गर। जसरी साना बच्चाहरूले माता-पितालाई याद गर्छन् नि। ती त देहधारी हुन्। तिमी बच्चाहरू हौं विचित्र। यो चित्र यहाँ तिमीलाई मिल्छ। तिमी विचित्र देशका निवासी हौं। त्यहाँ चित्र रहँदैन। सबैभन्दा पहिला यो पक्का गर्न छ- हामी त आत्मा हौं। बाबा भन्नुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू! देही-अभिमानी बन्, आफूलाई आत्मा निश्चय गर। तिमी निर्वाण देशबाट आएका हौं। त्यो तिमीहरू सबै आत्माहरूको घर हो। यहाँ पार्ट खेलन आउँछौ। सबैभन्दा पहिला को आउँछन्? यो पनि तिम्रो बुद्धिमा छ। दुनियाँमा यस्ता कोही छैनन् जसलाई यो ज्ञान होस्। अब बाबा भन्नुहुन्छ- शास्त्र आदि जे पढेका छौ ती सबैलाई भुल। कृष्णको महिमा, फलानोको महिमा कति गर्छन्। गान्धीको पनि कति महिमा गर्छन्। जसरी उनले रामराज्य स्थापना गरेर गएका हुन्। तर शिव भगवानुवाच, आदि सनातन राजा-रानीको राज्यको जुन नियम थियो, बाबाले राजयोग सिकाएर राजा रानी बनाउनु भयो, त्यस ईश्वरीय रीति-रिवाजलाई त टुटाइदिए। उनले भने राजाई चाहिँदैन, हामीलाई प्रजाको प्रजामाथि राज्य चाहिन्छ। अब उनको के हालत भयो! दुःख नै दुःख, लडाई-झगडा गरिरहन्छन्। अनेक मत भएको छ। अब तिमी बच्चाहरूले श्रीमत अनुसार राज्य लिन्छौ। तिमीमा यति तागत हुन्छ जसले गर्दा त्यहाँ सेना आदि हुँदैनन्। डरको कुनै कुरा हुँदैन। यी लक्ष्मी-नारायणको राज्य थियो, अद्वैत राज्य थियो। दुई त छँदै थिएनन् जसकारण ताली बजोस्। त्यसलाई भनिन्छ- अद्वैत राज्य। तिमी बच्चाहरूलाई बाबा देवता बनाउनु हुन्छ। फेरि द्वैतबाट दैत्य बन्छन् रावणद्वारा। अहिले तिमी बच्चाहरूलाई थाहा छ- हामी सारा विश्वको मालिक थियौं। तिमीलाई विश्वको राज्य केवल यादको शक्तिबाट मिलेको थियो। अब फेरि मिलिरहेको छ। कल्प-कल्प मिल्छ, केवल यादको शक्तिबाट। पढाइमा पनि बल छ। जसरी अधिवक्ता बनेपछि उनीहरूमा शक्ति हुन्छ नि। त्यो हो पाई-पैसाको बल। तिमीले योगबलबाट विश्वमाथि राज्य गर्छौ। सर्वशक्तिमान् बाबाद्वारा शक्ति मिल्छ। तिमीले भन्छौ- बाबा, हामीले कल्प-कल्प हजुरबाट सत्ययुगको स्वराज्य लिन्छौं फेरि गुमाउँछौं, फेरि लिन्छौं। तिमीलाई पूरा ज्ञान मिलेको छ। अहिले हामीले श्रीमतको आधारमा श्रेष्ठ विश्वको राज्य लिन्छौं। विश्व पनि श्रेष्ठ बन्छ। यो रचयिता र रचनाको ज्ञान तिमीलाई अहिले छ। यी लक्ष्मी-नारायणलाई पनि यो ज्ञान हुँदैन- हामीले राजाई कसरी लियौं! यहाँ तिमीले पढ्छौ फेरि गएर राजाई गर्छौं। कसैले राम्रो धनवानको घरमा जन्म लिन्छ भने भनिन्छ यसले पहिलाको जन्ममा राम्रो कर्म गरेको रहेछ, दान-पुण्य गरेको रहेछ। जस्तो कर्म त्यस्तै जन्म मिल्छ। अहिले त यो हो नै रावण राज्य। यहाँ जुनसुकै पनि कर्म गर्छन् त्यो विकर्म नै हुन्छ। सिँढी उत्रिनु नै छ। सबैभन्दा महान् उच्च भन्दा उच्च देवी-देवता धर्मकाले पनि सिँढी उत्रिनु पर्छ। सतो, रजो, तमोमा आउनु पर्छ। हरेक चीज नयाँबाट पुरानो हुनु नै छ। अहिले तिमी बच्चाहरूलाई अथाह खुशी हुनु पर्छ। हामी विश्वका मालिक बन्छौं, यो तिम्रो संकल्प-सपनामा पनि थिएन।

तिमी बच्चाहरूलाई थाहा छ- यी लक्ष्मी-नारायणको सारा विश्वमाथि राज्य थियो। पूज्य थिए तिनै फेरि पुजारी बनेका छन्। गायन पनि छ- आफैं पूज्य, आफैं पुजारी। अब तिम्रो बुद्धिमा यो हुनुपर्छ। यो नाटक त धेरै आश्चर्यजनक छ। कसरी हामीले ८४ जन्म लिन्छौं, यसलाई कसैले पनि जानेका छैनन्। शास्त्रमा त ८४ लाख जन्म बताइएको छ। बाबा भन्नुहुन्छ- यो सबै भक्तिमार्गको गफ हो। रावण राज्य हो नि। रामराज्य र रावण

राज्य कसरी हुन्छ, यो तिमी बच्चाहरू सिवाय अरु कसैको बुद्धिमा पनि छैन। रावणलाई हरेक वर्ष जलाउँछन्, त्यसैले दुस्मन हो नि। ५ विकार मनुष्यका दुस्मन हुन्। रावण को हो, किन जलाउँछन्- कसैले पनि जानेका छैनन्। जो आफूलाई संगमयुगी सम्झन्छन्, उनको स्मृतिमा रहन्छ- अब हामी पुरुषोत्तम बनिरहेका छौं। भगवानले हामीलाई राजयोग सिकाएर नरबाट नारायण, भ्रष्टाचारीबाट श्रेष्ठाचारी बनाउनु हुन्छ। तिमी बच्चाहरूलाई थाहा छ- हामीलाई उच्च भन्दा उच्च निराकार भगवानले पढाउनु हुन्छ। कति अथाह खुशी हुनु पर्छ। विद्यालयमा विद्यार्थीहरूको बुद्धिमा हामी विद्यार्थी हौं भन्ने रहन्छ नि। ती त हुन् सामान्य टिचर, पढाउनेवाला। यहाँ त तिमीलाई भगवानले पढाउनु हुन्छ। जब पढाइबाट यति उच्च पद मिल्छ भने कति राम्ररी पढ्नु पर्छ। छ पनि धेरै सजिलो, केवल बिहान आधौ-पौने घण्टा पढ्नु पर्छ। सारा दिन धन्दा आदिमा याद गर्न भुलिन्छ त्यसैले यहाँ बिहानै आएर यादमा बस्छौं। भनिन्छ बाबालाई धेरै प्यारले याद गर- बाबा, हजुर हामीलाई पढाउन आउनु भएको छ, अहिले हामीलाई थाहा भएको छ- हजुर ५ हजार वर्षपछि आएर पढाउनु हुन्छ। बाबाको पासमा बच्चाहरू आए भने बाबा सोध्नु हुन्छ- पहिला कहिले मिलेका थियौं? यस्तो प्रश्न कुनै पनि साधु-संन्यासी आदिले कहिल्यै सोध्न सक्दैनन्। त्यसै सत्सङ्गमा त जसले चाह्यो गएर बस्न सक्छ। धेरैलाई देखेर भित्र घुस्छन्। तिमीले पनि अहिले सम्झन्छौ- हामीले गीता, रामायण आदि कति खुशीले सुन्थ्यौं। तर केही पनि बुझ्दैनथ्यौं। त्यो सबै भक्तिको नै खुशी हो। धेरै खुशीमा नाचिरहन्छन्। तर फेरि तल उत्रिदै आउँछन्। भिन्न-भिन्न प्रकारका हठयोग आदि गर्छन्। तन्दुरुस्तीको लागि नै सबैले गर्छन्। त्यसैले बाबाले सम्झाउनु हुन्छ- यो सबै हो भक्तिमार्गको रीति-रिवाज। रचयिता र रचनालाई कसैले पनि जानेका छैनन्। बाँकी रह्यो नै के र! रचयिता र रचनालाई जान्नाले तिमी के बन्छौ र नजान्नाले तिमी के बन्छौ? तिमी जान्नाले धनवान बन्छौ, नजान्नाले निर्धन बनेका छौ। गफ लगाइरहन्छन्। दुनियाँमा के-के भइरहन्छ। कति पैसा, सुन आदि लुट्छन्! अहिले तिमी बच्चाहरूलाई थाहा छ- त्यहाँ त हामीले सुनका महल बनाउँछौं। अधिवक्ता आदि बन्न पढ्छन् भने भित्र हुन्छ- हामीले परीक्षा पास गरेर फेरि यो गर्छौं, घर बनाउँछौं। तिमीलाई किन बुद्धिमा आउँदैन हामीले स्वर्गको राजकुमार-राजकुमारी बन्नको लागि पढिरहेका छौं। कति खुशी हुनु पर्छ। तर बाहिर जाना साथ खुशी खतम हुन्छ। साना-साना बच्चीहरू यस ज्ञानमा लाग्छन्। सम्बन्धीहरूले केही पनि बुझ्दैनन्, भनिदिन्छन् जादु हो। भन्छन् हामीले पढ्न दिदैनौं। यस अवस्थामा जबसम्म नाबालिग छ त्यतिसम्म माता-पिताले भनेको मान्नु पर्छ। मैले लिन सकिदैन। धेरै खटपट हुन थाल्छ। सुरुमा कति खटपट भयो। बच्चीले भनीन्- म १८ वर्षकी हुँ, बाबुले भने होइन, १६ वर्षकी हो, नाबालिग छ, झगडा गरेर समातेर लिएर जान्थे। नाबालिग भन्नु अर्थात् बाबुको हुकुम अनुसार चल्नु। बालिग भएपछि जे चाह्यो त्यो गरोस्। नियम पनि छ नि। बाबा भन्नुहुन्छ- तिमी जब बाबाको पासमा आउँछौ तब आफ्नो लौकिक पिताको स्वीकृति पत्र लिएर आउनु, यो नियम छ। फेरि चाल-चलन पनि हेर्नु पर्छ। चाल-चलन ठीक छैन भने फर्केर जानु पर्छ। खेलमा पनि यस्तो हुन्छ। राम्रोसँग खेल्दैन भने उसलाई भन्छन् बाहिर जाऊ। इज्जत गुमाउँछ। अहिले तिमी बच्चाहरूलाई थाहा छ- हामी युद्धको मैदानमा छौं। कल्प-कल्प बाबा आएर हामीलाई मायामाथि विजय प्राप्त गराउनु हुन्छ। मूल कुरा हो पावन बन्ने। पतित बनेका हौं विकारबाट। बाबा भन्नुहुन्छ- काम महाशत्रु हो। यसले आदि-मध्य-अन्त्य दुःख दिन्छ। जो ब्राह्मण बन्छन् उनै फेरि देवी-देवता धर्ममा आउँछन्। ब्राह्मणहरूमा पनि नम्बरवार छन्। बत्तीमा पुतली आउँछन्। कोही त जलेर मर्छन्, कोही चक्कर लगाएर जान्छन्। यहाँ पनि आएका छन्, कोही त एकदम बली चढ्छन्, कोही सुनेर फेरि जान्छन्। पहिला त रगतले पनि लेखेर दिन्थे- बाबा, म हजुरको हुँ। फेरि पनि मायाले हराइदिन्छ। मायाको युद्ध यति चल्छ, यसलाई नै युद्ध स्थल भनिन्छ। यो पनि तिमीले सम्झन्छौ-। परमपिता परमात्माले ब्रह्माद्वारा सबै वेद-शास्त्रको सार सम्झाउनु हुन्छ। चित्र त धेरै बनाएका छन्। नारदको उदाहरण पनि यस समयको हो। सबैले भन्छन्- हामी लक्ष्मी वा नारायण बन्छौं। बाबा भन्नुहुन्छ- आफूभित्र हेर- म लायक छु? म भित्र कुनै विकार त छैन? नारद भक्त त सबै छन् नि। यो एक उदाहरण लेखिएको छ।

भक्ति मार्गकाले भन्छन् हामीले श्रीलक्ष्मीलाई वरण गर्न सक्छौं? बाबा भन्नुहुन्छ- सक्दैनन्, जब ज्ञान सुन्छन् तब नै सद्गति पाउन सक्छन्। म पतित-पावन नै सबैको सद्गति गर्नेवाला हुँ। अहिले तिमीले सम्झन्छौ बाबाले हामीलाई रावण राज्यबाट मुक्त गर्नु हुन्छ। त्यो हो जिस्मानी यात्रा। भगवानुवाच- मनमनाभव। पुगिहाल्यो, यसमा धक्का खानु पर्ने कुरा छैन। ती सबै हुन् भक्ति मार्गका धक्का। आधाकल्प ब्रह्माको दिन, आधाकल्प हुन्छ ब्रह्माको रात। तिमीलाई थाहा छ- हामी सबै बी.के. हरूको अब आधाकल्प दिन हुन्छ। हामी सुखधाममा हुन्छौं। त्यहाँ भक्ति हुँदैन। अहिले तिमी बच्चाहरूलाई थाहा छ- हामी सबैभन्दा धनवान बन्छौं, त्यसैले कति खुशी

हुनुपर्छ। तिमीहरू सबै पहिला रफ पत्थर थियो, अहिले बाबाले धार लगाउँदै हुनुहुन्छ। बाबा जौहरी पनि हुनुहुन्छ नि। ड्रामा अनुसार बाबाले रथ पनि अनुभवी लिनु भएको छ। गायन पनि छ गाउँलेका छोरा। कुष्ण गाउँलेका छोरा कसरी हुन सक्छन्। उनी त सत्ययुगमा थिए। उनलाई त झुलामा झुलाउँछन्। ताज पहिराउँछन् फेरि गाउँलेका छोरा किन भन्छन्? गाउँलेका छोरा भए त श्याम ठहरिए। अहिले सुन्दर बन्न आएका छौ। बाबाले ज्ञानको धारमा चढाउनु हुन्छ नि। यो सत्यको सङ्ग कल्प-कल्प, कल्पमा एकै पटक मिल्छ। बाँकी सबै हुन् झुटा सङ्ग। त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ— नराम्रो नसुन.... यस्तो कुरा नसुन जहाँ मेरो र तिम्रो ग्लानि गरिरहन्छन्।

जो कुमारीहरू ज्ञानमा आउँछन् उनले त भन्न सक्छन् मलाई पिताको सम्पत्तिमा अंश लाग्छ। किन मैले त्यसबाट विश्व सेवाको लागि सेन्टर नखोलेँ। कन्या दान त दिनु नै छ। त्यो अंश मलाई दिन भयो भने सेन्टर खोल्छु। धेरैको कल्याण हुन्छ। यस्तो युक्ति रच्नु पर्छ। यो हो तिम्रो ईश्वरीय मिशन। तिम्रोले पत्थरबुद्धिलाई पारस बुद्धि बनाउँछौ। जो हाम्रो धर्मका हुन्छन् उनै आउँछन्। घरमा एक जना देवी-देवता धर्मको फूल निस्केर आउँछ। बाँकी आउँदैनन्। मेहनत लाग्छ नि। बाबा सबै आत्माहरूलाई पावन बनाएर सबैलाई लिएर जानुहुन्छ। त्यसैले बाबाले सम्झाउनु भएको थियो— संगमको चित्रको सम्मुख लिएर जाऊ। यसतर्फ छ कलियुग, त्यसतर्फ छ सत्ययुग। सत्ययुगमा हुन्छन् देवताहरू, कलियुगमा छन् असुर। यसलाई भनिन्छ पुरुषोत्तम संगमयुग। बाबाले नै पुरुषोत्तम बनाउनु हुन्छ। जो पढ्छन् तिनै सत्ययुगमा आउँछन्, बाँकी सबै मुक्तिधाममा जान्छन्। फेरि आ-आफ्नो समयमा आउँछन्। यो सृष्टि-चक्रको चित्र धेरै राम्रो छ। बच्चाहरूलाई सेवाको सोख हुनु पर्छ। हामीले यस्तो-यस्तो सेवा गरेर गरिबहरूको उद्धार गरेर उनलाई स्वर्गको मालिक बनाउनु पर्छ। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रुहानी बाबाको रुहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रुहानी बच्चाहरूको रुहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

१) आफूले आफैँलाई हेर्नु छ— म श्रीलक्ष्मी, श्रीनारायण समान बन्न सक्छु? मभित्र कुनै विकार त छैन? चक्कर लगाउने पुतली हुँ वा बली चढ्नेवाला हुँ? यस्तो चाल-चलन त छैन जसबाट बाबाको इज्जत जान्छ।

२) अथाह खुशीमा रहनको लागि बिहान सबेरै प्रेमले बाबालाई याद गर्नु छ र पढाइ पढ्नु छ। भगवानले हामीलाई पढाएर पुरुषोत्तम बनाइरहनु भएको छ, हामी संगमयुगी हौं, यस नशामा रहनु छ।

वरदान:- रुहानी शक्तिलाई हर कर्ममा प्रयोग गर्ने युक्तियुक्त जीवनमुक्त भव
यस ब्राह्मण जीवनको विशेषता नै हो रुहानियत। रुहानियतको शक्तिद्वारा नै स्वयंलाई वा सबैलाई परिवर्तन गर्न सक्छौ। यस शक्तिद्वारा अनेक प्रकारका शारीरिक बन्धनहरूबाट मुक्ति मिल्छ। युक्तियुक्त बनेर हर कर्ममा लुज हुनाको सट्टा, रुहानी शक्तिलाई युज गर। मनसा, वाचा र कर्मणा तीनैमा रुहानियतको शक्तिको अनुभव होस्। जो तीनैमा युक्तियुक्त हुन्छन् उनीहरू नै जीवनमुक्त हुन्।

स्लोगन:- सत्यताको विशेषताद्वारा खुशी र शक्तिको अनुभूति गर्दै जाऊ।